ПЕРУЕНЯ

Весела газета для дітей

№ 12

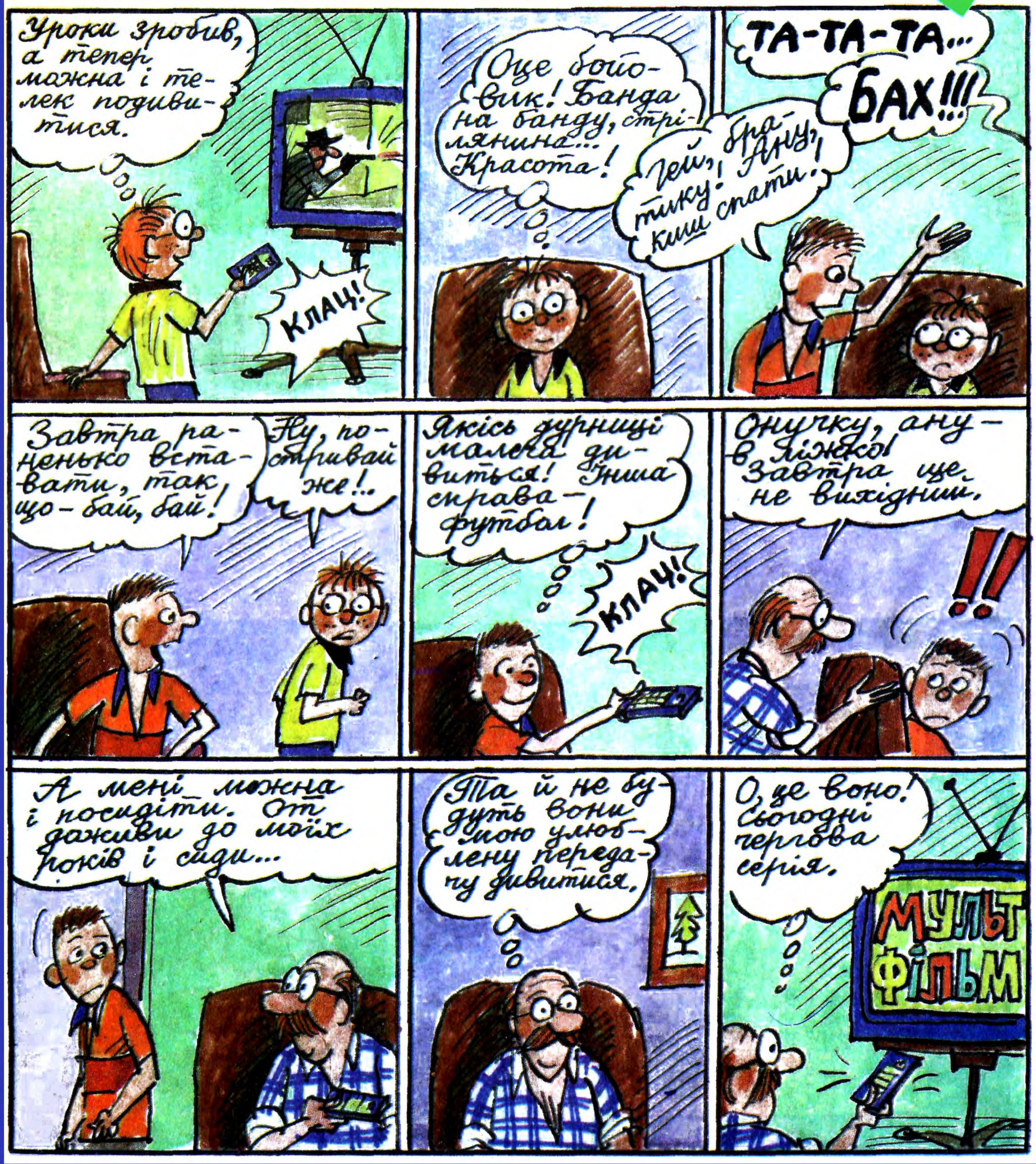

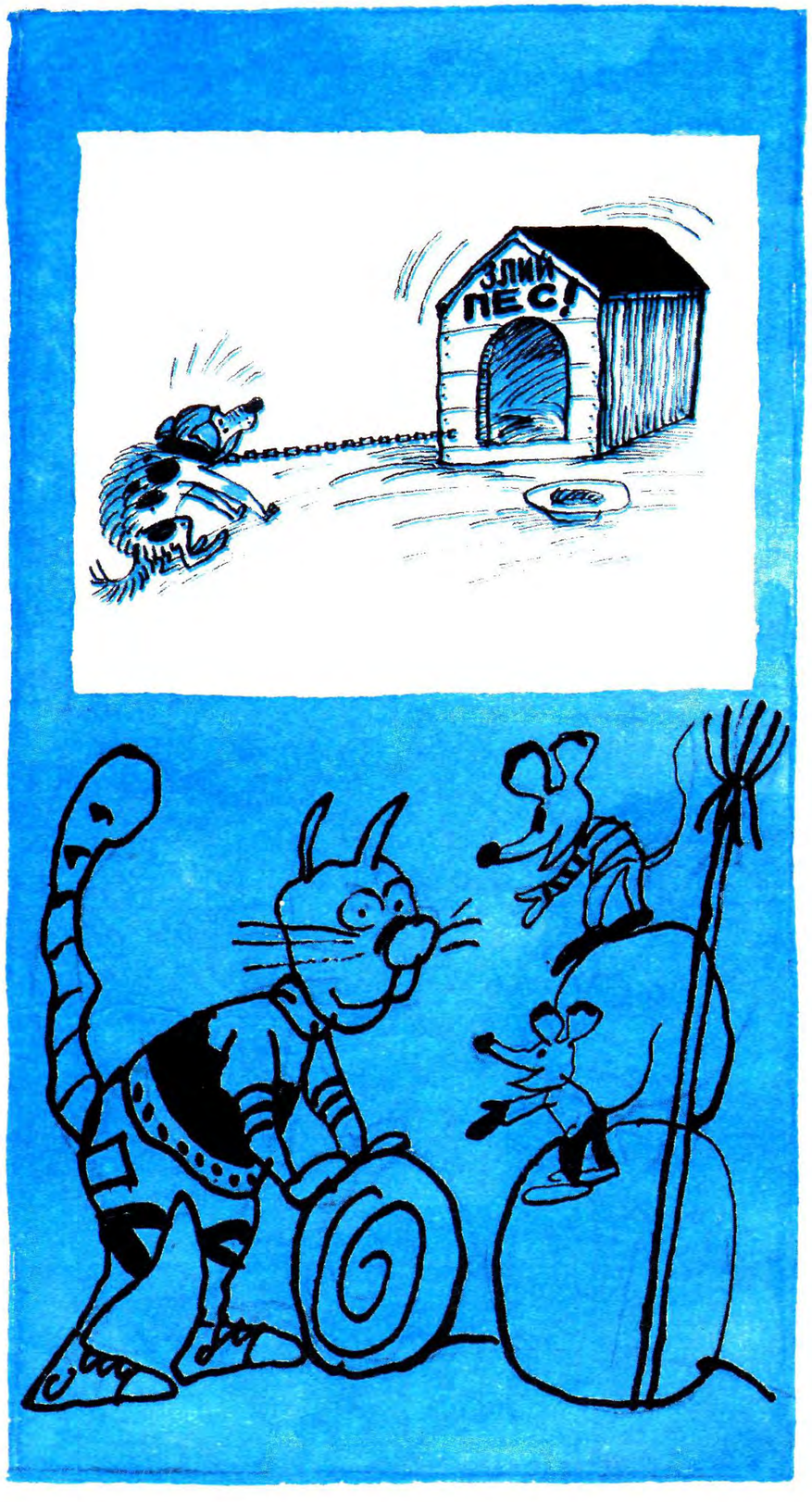

Джанні РОДАРІ

Аліса падальниця

А ось казка про Алісу падальницю, що завжди і всюди падала.

Зібрався якось дідусь піти з нею в парк погуляти. Кличе:

— Алісо! Де ти?

— Я тут, дідусю!

— Де «тут»?

— У будильнику.

Відкрила вона була з цікавості будильник і незчулася, як опинилася між коліщаток та пружинок! А коліщатка крутяться, цокають; тож довелося їй перестрибувати з одної осі на другу, доки вона знайшла спокійну місцину.

Іншого разу кличе дідусь Алісу снідати:

— Алісо, де ти? Алісо?

— Я тут, дідусю!

— Де «тут»?

— Тутечки, в пляшці. Я хотіла пити і впала всередину.

Бідолашна Аліса вже з сили вибилася, борсаючись у воді... Їй дуже пощастило, що минулого літа вона побувала в Сперлонзі й там навчилася плавати по-жаб'ячому.

— Стривай, зараз я тебе витягну.

Дідусь опустив у пляшку мотузочок. Аліса схопилась і спритно видряпалась нагору, бо була добра гімнастка.

А ще одного разу Аліса кудись зникла. Шукав її і дідусь, шукала і бабуся, шукала її і тітка, і сусідка, яка щоденно приходила читати дідусеву газету, бо шкодувала витратити сорок лір, та все марно.

— Скоро вже й батьки з роботи вернуться. Як не знайдемо, то буде нам лихо, — бідкалась злякана бабуся.

— Алісо, де ти? Алісо?

Жодної відповіді. Аліса не могла відповісти, бо пішла була на кухню, залізла з цікавості в шухляду, де лежали обруси та серветки, і там задрімала. Хтось засунув шухлядку, не звернувши уваги на Алісу. Дівчинка прокинулася в темряві. Але вона не злякалася, бо якось залізла в кран, а там теж було темно.

— Ось почнуть готувати вечерю, — міркувала Аліса, — тоді вже відсунуть шухлядку.

Та ніхто про вечерю й не думав, бо ж Аліса пропала. Батьки вернулися з роботи й заходилися гримати на діда й бабу:

— Ось як ви її пильнуєте!

— Наші діти не залізали в крани, — заперечували дід з бабою, — за наших часів діти падали тільки з ліжка й набивали собі гулі на лобі.

Нарешті Алісі набридло чекати. Просунулась вона крізь обруси на дно шухляди й загупала ногою: гуп! гуп! гуп!

— Стривайте, — сказав тато, — хтось гримає.

Гуп! Гуп! Гуп! — кликала допомоги Аліса.

Скільки радощів і веселощів було, коли Алісу віднайшли! Та дівчинка зараз же залізла до тата в кишеню, і перше ніж її витягли, вона встигла заляпати обличчя чорнилом з кулькової ручки.

Переклад з італійської.

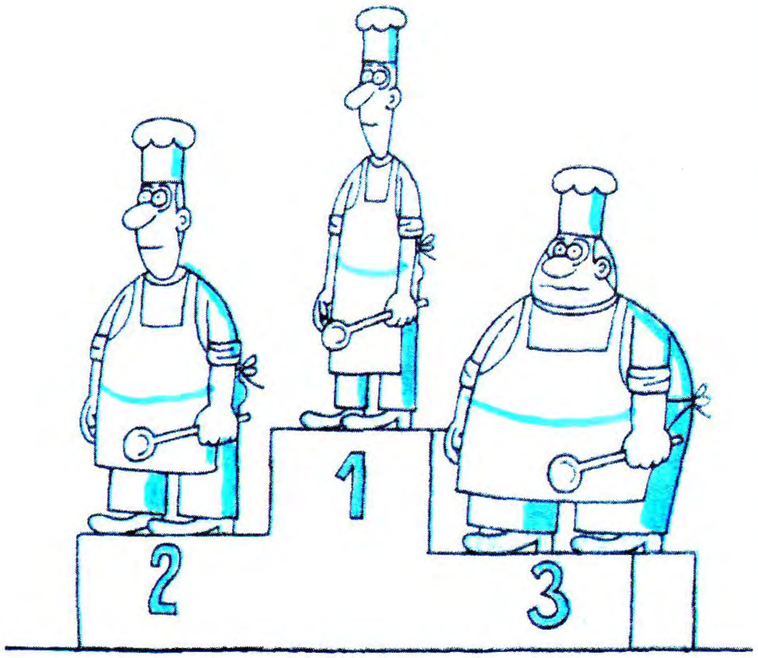

ЗАПИТАННЯ З ВІДПОВІДЯМИ

— Чому сонце не шипить, коли сідає в море?

— Хто ж шипить, лягаючи спати? Шиплять, коли примушують вставати.

* * *

Пельмень, побачивши фрикадельку, закричав:

— Рятуйте, роздягають!

* * *

— Чи зустрічаються серед людожерів вегетаріанці?

— Так. Це ті, котрі їдять лопухів.

* * *

— Як звали Гулівера?

— Дядя Стьопа.

* * *

— Назвіть головного героя повісті Гоголя «Ніс».

— Буратіно!

* * *

— Чому кит у річці не водиться?

— А з ким йому там водитися?

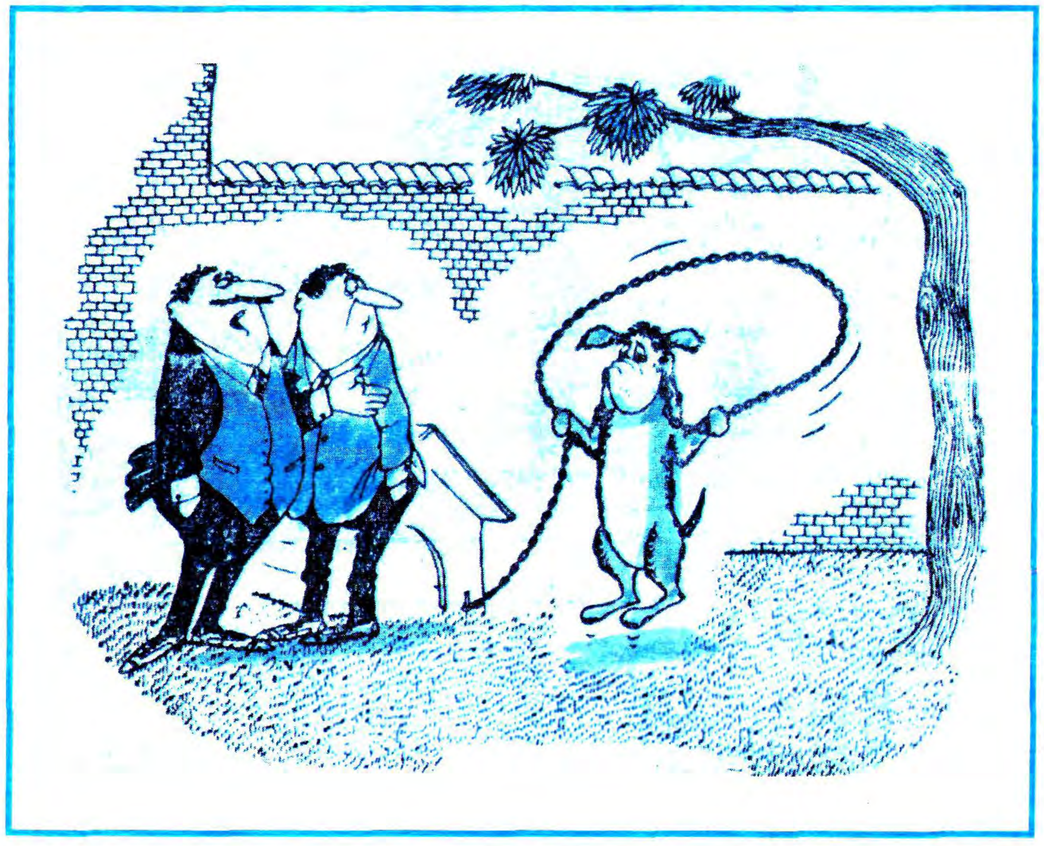

Метикувані загадки й несподівані відгадки

Андрійко загубив ключі від квартири. А він лишився вдома удвох з дідусем Ладимом (батьки поїхали у відрядження). І дідусь, як на те, свої ключі забув перекласти з кишені плаща у кишеню куртки, яку надів замість плаща. Двері відчинити було нічим. А квартира на четвертому поверсі — через вікно не влізеш. Хоч на вулиці ночуй. Але на вулиці ночувати не хотілося. Не той сезон — холодно ще. І дідусь пішов до сусідів, позичив інструменти і довго колупався біля дверей, намагаючись не дуже їх попсувати. Андрійко стояв поруч і винувато зітхав.

— Ну, не зітхай! Не зітхай! — усміхнувся дідусь. — З усіма буває. Я теж винний, роззява. От якби ми з тобою жили тисячі чотири років тому, з нами б таке трапитись не могло.

— Чому? Тоді ключів не було?

— Ні! Саме тоді перші ключі якраз і з'явилися. Але... От ти мені скажи, чи могли загубити ключі від квартири ассірійський цар Тигратпаласар, вавилонський цар Навуходоносор або хтось із єгипетських фараонів?

Андрійко засміявся:

— Одразу кажу — ні! Бо в них не було квартир, а були палаци.

— Гм! — усміхнувся дідусь. — Це ти, голубе, правильно підмітив. А я неправильно спитав. Ну, звичайно ж, царі ніяких ключів не носили. В них для цього були ключники, ключарі. Так от, чи могли ті ключарі загубити ключі ненароком?

— А-а... То інша справа. Звичайно ж, могли. Що, вони не люди? Самі ж казали, з кожним може трапитися.

— Отут я тебе, голубе, й упіймав. Не могли аж ніяк!

— Чому?

— Тому що перші ключі були здоровенницькі, з метр завдовжки, і носили їх на плечі. Бо й замки були із засувами, як колоди.

— Здорово!.. Я навіть віршика одразу придумав: «Колись ключі носили на плечі».

— І не губили онуки ключі ні удень, ні вночі! — додав дідусь.

Андрійко пригорнувся до нього.

Як добре мати дідуся, який ніколи не свариться, не лає, а тільки жартує!

Всеволод НЕСТАЙКО.

Екзамен

Віктор розгорнув підручник і зітхнув. Він зрозумів, що не встигне підготуватися до екзамену. Лишалась одна ніч, та ще й спати хотілося. Відкрив навмання підручник. Прочитав назву розділу: «Блохи».

Вирішив: вивчу один цей розділ — раптом пощастить і саме це випаде на екзамені!

Але, на жаль, не пощастило. У білеті було два зовсім інші питання: «Собаки» та «Коти».

— Ну, — сказав екзаменатор, — я слухаю.

— Отже, собака, — почав Віктор... — Собака — це така тварина, що має чоторі ноги і хвіст. А тіло її покрито шерстю, в якій водяться блохи. А блохи — це такі-і тварюки... Вони...

І почав говорити все, що вивчив з того єдиного прочитаного розділу.

Екзаменатор слухав, слухав, потім махнув рукою і каже:

— А друге яке запитання?

— Друге — «Коти». Коти, — знову почав Віктор, — це такі тварини, що мають чотири ноги, хвіст і шерсть, в якій можуть водитися блохи. А блохи — це такі-і тварюки... — І він знову почав переповідати те, що запам'ятав з того ж таки розділу.

Екзаменатор нарешті не витримав:

— Досить! Даю додаткове запитання: шо ви знаєте про риб? На них, наскільки мені відомо, шерсті нема. — І, хитро примруживши, з посмішкою подивився на Віктора.

— Так, — погодився Віктор, — на них справді немає шерсті. Замість шерсті на них луска. А от якби була шерсть, то в ній неодмінно водилися б блохи. А блохи — це такі-і тварюки...

Надіслав Олег ШИМАНСЬКИЙ,
м. Харків.

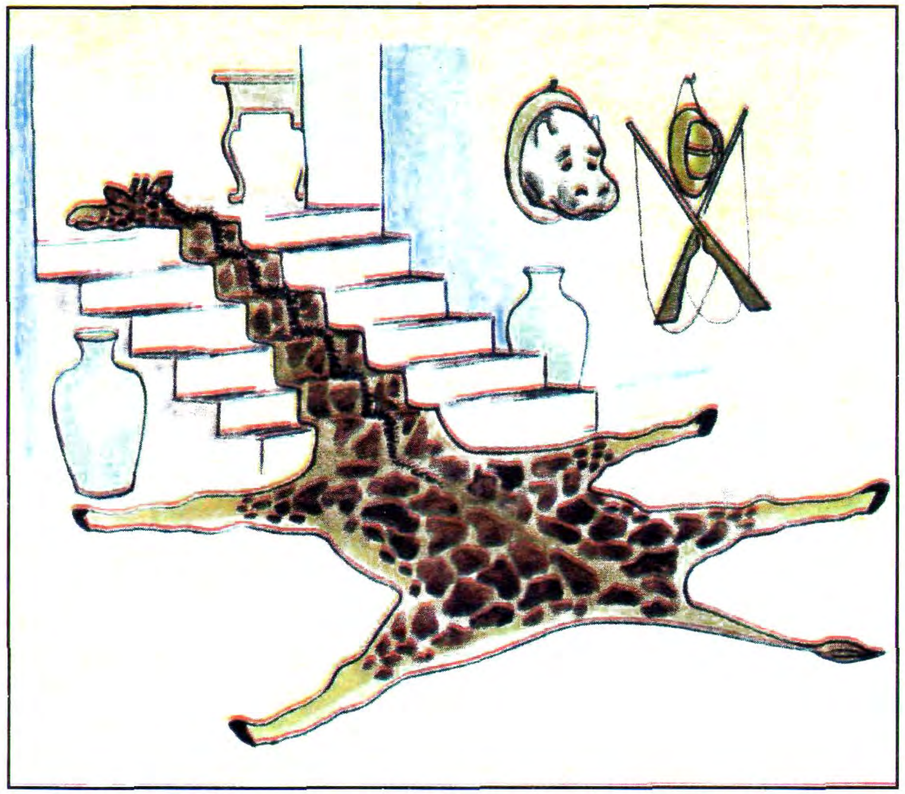

СОБАКА-КОРОВА

У нашому класі є двоє веселих брехунів — Толя і Олег. Вигадуючи, вони так захоплюються, що починають вірити у те, що говорять. Ми інколи, слухаючи їх, аж заходимось від сміху. Оце недавно на великій перерві щось вони розповідали, перебиваючи один одного. І Толя сказав:

— І тут я помітив, що за мною женеться собака завбільшки з корову і гавкає, мов гармата...

— А за мною, — перебиває Олег, — у неділю пізно ввечері кіт гнався. Та коли я придивився, то був не кіт, а лев...

Толя тут же заперечив, що у нас не Африка, а тому леви не водяться. На що Олег сказав, що коли хтось з них двох і бреше — то це він зі своєю собакою-коровою...

І почали сваритися. Мало до бійки не дійшло. Ми почали їх мирити. Довго вони не заспокоювалися, поки нарешті Олег не сказав:

— Гаразд, я готовий зменшити розміри своєї собаки до теля, якщо Толя щось зробить зі своєю кішкою-левом...

Тетяна МАЗОР,
п'ятикласниця.

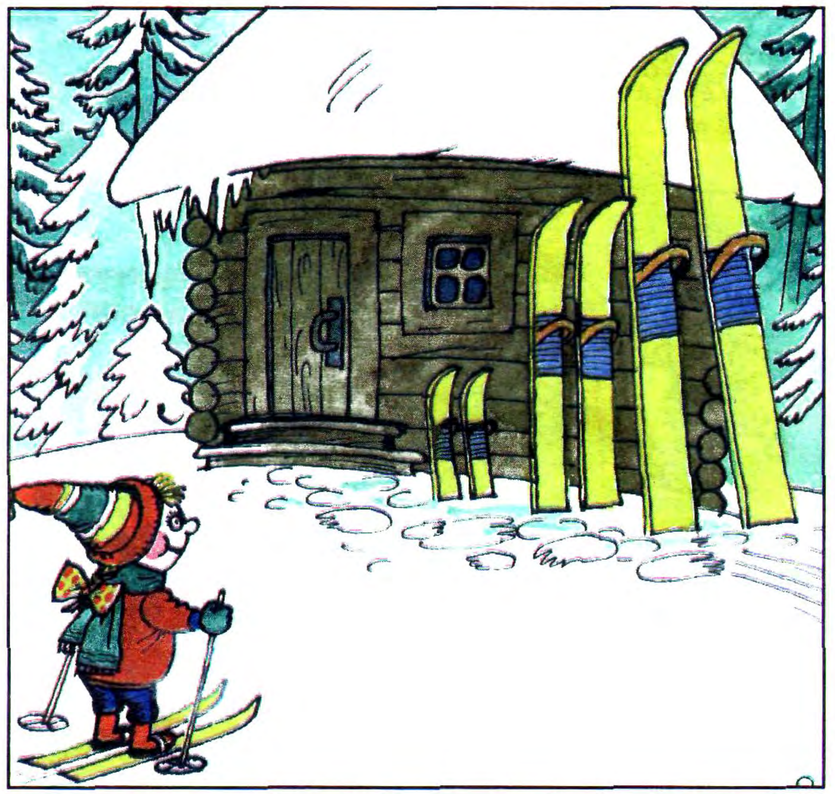

* * *

— Це правда, що твій півень дуже лінивий?

— Не те слово! Уяви собі: коли вранці твій півень починає кукурікати, мій одне око розплющує, киває схвально головою і продовжує спати далі.

* * *

Іде генерал і бачить, як прапорщик займається стройовою підготовкою з пінгвінами. Генерал і каже:

— Не займайтесь дурницями, а краще відведіть їх до зоопарку.

Увечері іде генерал додому і бачить знову прапорщика, що веде пінгвінів.

— Товаришу прапорщик, я ж наказував відвести їх до зоопарку.

— Товаришу генерал, у зоопарку ми вже були, тепер у кіно ідемо.

* * *

У кафе ввійшов Штірлиць.

— Це Штірлиць, зараз буде бійка, — сказав один з відвідувачів.

Штірлиць випив чашку кави і вийшов.

— Ні, — заперечив інший відвідувач, — це не Штірлиць.

— Ні, Штірлиць! — крикнув перший.

І тут почалася бійка.

* * *

У зайця заболів живіт. Пішов він у лісову поліклініку. Потрапив на прийом до хірурга.

— У мене болить живіт, — поскаржився він.

— Треба вуха відрізати.

Заєць злякався і вибіг з кімнати. Вирішив піти до терапевта:

— У мене болить живіт, а хірург каже, що треба вуха відрізати!..

— Не треба різати, — сказав терапевт, — ось випий таблетки — вуха самі повідпадають.

* * *

Петрик читає книгу і час від часу вигукує:

— Ну і ну! Нічого собі! Хто б міг подумати!

— Що ти читаєш, синку? Мабуть, детектив?

— Та ні, орфографічний словник.

* * *

Один хуліган переслідує чотирьох кремезних хлопців.

— Ви чого тікаєте? — каже їм зустрічний дідусь. — Вас же четверо, а він — один.

— Так, але ж ми не знаємо, за ким саме він гониться, — почулось у відповідь.

* * *

Микола розповідає про свою останню рибалку:

— Після двогодинної боротьби я нарешті витягнув на берег це морське чудовисько!..

— Але ж ця рибка була не більше двадцяти сантиметрів, — зауважує його сестра Галя.

— Так, за ці дві години, упродовж яких ця риба боролася зі мною, вона значно втратила у вазі...

* * *

У школі вчитель розповідає учням:

— Кріт з'їдає щодня таку кількість їжі, що дорівнює його вазі.

— Цікаво, — схоплюється Петрик, — звідки кріт знає, скільки він важить?

Записав і надіслав до редакції
Антон ПОЗНЯК.

Мій улюблений анекдот

* * *

Лізуть через паркан у сад двоє хлопців яблука красти. Раптом дошки зарипіли.

— Хто там? — питає сторож.

— Мяу, мяу, — відповідає один.

Лізуть назад. Знову дошки зарипіли.

— Хто там? — гукає сторож.

— Та це ж ми, коти, — відповідає другий.

Надіслала Маша МИГАЛЬ, Херсонська область.

* * *

Кінь, запряжений у воза, поводить себе дивно. То біжить, мов навіжений, то раптом зупиняється, мов укопаний, то знову летить уперед, лякаючи перехожих.

— Що з вашим конем? — цікавиться чоловік.

— Він завжди так себе поводить?

— Завжди. У нього манія величі. Йому здається, що він — автомобіль.

Надіслав Максим ВОЛОЩУК, м. Київ.

* * *

— Клює?

— Учора я двадцять щук насмикав і карасів штук сто.

— А ви знаєте, хто я?

— Ні.

— Я інспектор рибнагляду.

— А ви знаєте, хто я?

— Ні.

— Я перший брехун у районі.

Надіслав Василь ДУБЕНКО, м. Львів.

* * *

Летить комар з опеченими губами.

— Де це ти так? — питають у нього.

— Та хотів із світлячком поспілкуватися, а виявилось — то недопалок.

Надіслав Гліб ІВАНОВ, м. Житомир.

* * *

Один собака каже іншому біля входу у м'ясний магазин:

— Давай зайдемо!

— Та ні, бачиш — табличка: «Собакам вхід заборонено».

— Дурний ти. Хто ж знає, що ми вміємо читати.

Надіслав Олег СИВОКІНЬ, Хмельницька область.

* * *

Лисий чоловік біжить джунглями, а за ним біжать тварини і плачуть. Одна мавпа питає у іншої:

— Хто це? Чому всі тварини біжать за ним і плачуть?

— Це Тарзан. Його в армію проводжають.

Надіслав Ігор РАСКІН, м. Київ.

* * *

Ідуть містом двоє голодних студентів. Бачать, на балконі 5-го поверху висить сітка з ковбасою. Один, не довго думаючи, поліз вгору. Другий лишився внизу. Раптом підходить міліціонер і питає:

— Що ви тут робите?

— Та розвішуємо подарунки до Нового року...

— Якого — нового? До нього ще два місяці!

— Миколо, — гукає другий студент. — Ми все переплутали. Знімай подарунки, пішли додому.

Надіслала Олена ЯРКОВА, м. Луцьк.

* * *

— Ти не стримав свого слова! — обурюється вчитель.

— Нічого страшного, — відповідає учень, — я дам ще одне.

Надіслав Микола ЗАЦЕПА, м. Харків.

* * *

— Як же ви там живете з татом? — питає мати сина, що прийшов навідати її в лікарню.

— Усе гаразд, не хвилюйся. Ми поділили обов'язки: тато мені посуд, а я підмітаю осколки.

Надіслала Женя КОВТУН, Луганська область.

* * *

Лежать голодні студенти в гуртожитку і мріють:

— А що, хлопці, давайте свиню заведемо. М'ясо, сало буде...

— Та ти що — смород, грязюка!..

— Нічого, вона звикне...

Надіслала Галина ЗАЛИВАНСЬКА, Чернігівська область.

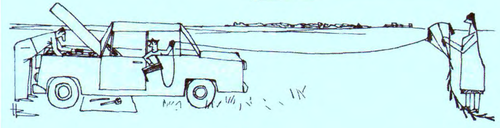

* * *

— Ну, як тобі подобається обід сьогодні? — питає молода дружина чоловіка.

— Ти знову шукаєш привід для сварки?

Надіслала Зоя ВОРОПАЙ, Харківська область.

* * *

— Коли моя дочка співала італійською, ви плакали. Ви, мабуть, італієць?

— Ні, я вчитель співів.

Надіслала Зоя КОСТЮЧЕНКО, Сумська область.

* * *

До хазяїна старовинного похмурого замку приїхав гість. Ввечері лакей показує йому кімнату для ночівлі:

— Скажіть, — питає гість, — а чи не траплялось у цій кімнаті чогось незвичайного?

— Трапилось років десять тому, — відповідає лакей. — Вранці гість, котрий тут ночував, виявився живим.

Надіслав Юрко СТЕЦЕНКО, Полтавська область.

* * *

— Марина, ти відповіла на «п'ять», неси свій щоденник,

Дівчинка довго риється у портфелі — щоденника немає.

— Ой, певно, я забула його дома, — тихо каже вона.

— Нічого, — заспокоює її сусід-двієчник, — можу позичити свій.

Надіслала Ірина КИЩИНСЬКА, м. Донецьк.

* * *

У школі сучасних танців:

— Перш ніж почати перше заняття, — каже викладач, — ви мусите засвоїти: мистецтво танцю полягає в тому, що партнерка має прибрати ногу раніше, ніж на неї наступить партнер.

Надіслала Віка ОСТРОВСЬКА, м. Черкаси.

* * *

Чебурашка зустрічає крокодила Гену і питає:

— Чому у тебе один черевик жовтий, другий — чорний?

— Та сам не знаю. Хотів поміняти, повернувся додому, а там те ж саме: один жовтий, другий чорний...

Надіслала Юля ЧЕЛДРАНЯН, Хмельницька область.

* * *

В автобусі пасажир показує контролеру проїзний квиток.

— Але це шкільний проїзний, — каже контролер.

— Що ж, — відповів пасажир, — можете собі уявити, скільки я чекав на ваш автобус!

Надіслала Галя ЛАЗАРЕВА, м. Одеса.

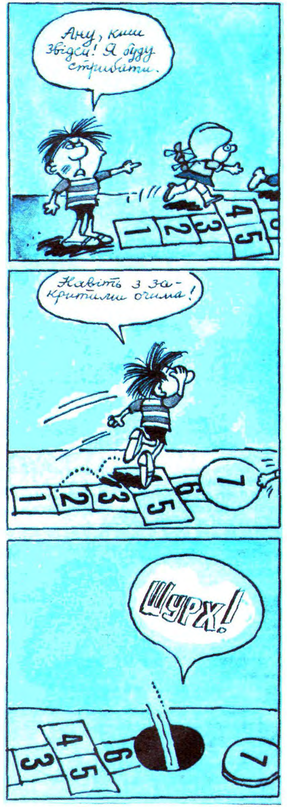

Страшна хвороба

Петро перед контрольною підійшов до вчительки і, жалісно заглядаючи у вічі, сумно промовив:

— Маріє Іванівно, у мене щось цілий ранок у боці штрикає. Ось тут. Можна, я піду додому?

— Горе ти моє, Петре, — сказала вчителька, — у тебе ж раніше тут не боліло? Може, батькам сказати?

— Відпустіть, Маріє Іванівно, все само пройде.

— Ні, Петре, — твердо сказала вчителька, — само собою нічого не буває. Ти часом не вдарився цим місцем?

— Ні. У мене минулого року голова боліла. Так я полежав дома біля телевізора і все пройшло. — І він знову благально глянув в очі вчительці.

— Додому я тебе не відпущу. Спершу треба показатися медсестрі, аби я була спокійна...

Медсестра позіхнула і сказала:

— Роздягайся!

Петро почав стягувати з себе светр. Стягнувши його, глянув на медсестру, ніби запитуючи, чи роздягатися далі.

Медсестра подивилась на нього і раптом зареготала. Марія Іванівна теж почала тихенько підхихикувати.

— Чого ви? — здивувався Петро. — Я правда — не брешу...

— Зараз ми тебе вилікуємо, — сказала Марія Іванівна. — У тебе, мабуть, ще й рука терпне?

— Звідки ви знаєте? — здивувався Петро.

— Розстебни сорочку — вона не на ті гудзики застебнута. І пошвидше! Ми на контрольну запізнюємось.

Петро застібнувся як треба і, похнюпившись, пішов до дверей.

А. БРЮХАНОВ.

ШВИДКОМОВКИ

Сорокам ворона давала урок,
Кричали у класі
аж сорок сорок.

Втекла на перерві
скоріш від гріха,
Злякалась ворона,
що стане глуха.

* * *

Біля річки дві горили
Одна одній говорили:
— Ми на сонці загоріли,
Так, що ледве не згоріли.

Леонід КУЛИШ-ЗІНЬКІВ.

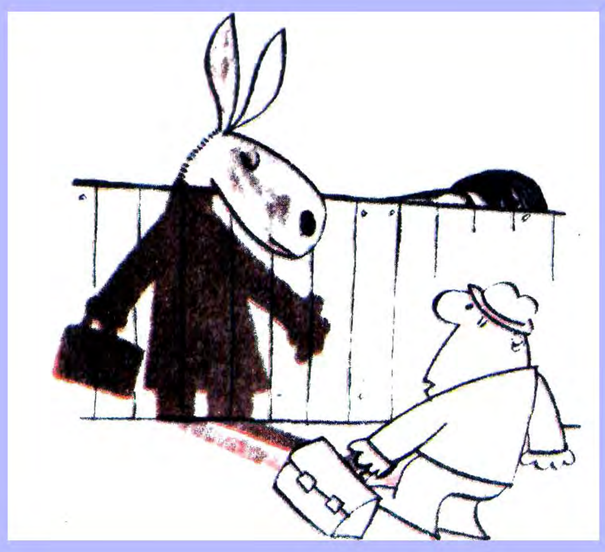

КАЗОЧКИ

ЩО ЦЕ?

Хлопчик у шкільній їдальні витягає з кишені малесенького чоловічка, ставить поруч з тарілкою і каже:

— Їж, Васю, їж!

— Ой, що це? — питають хлопці.

— Не що, а хто, — сумно відповідає хлопчик. — Це мій брат Васько, він чаклуна бараном обізвав.

ПОХВАЛИЛАСЬ

Русалочка припливла до батька:

— Тато, я добру справу зробила. Люди прив'язали мотузкою якусь тварину і опустили у воду, а я мотузку обрізала — хай живе на волі!

— Молодець, доню. Тільки більше так не роби. Це була не тварина. Це був водолаз.

Надіслала Галя КУЧЕР.

м. Київ.

ЧИЯ СТРАВА СМАЧНІША

Дівчата зібралися на подвір'ї і згадують, хто з них які страви готував.

— Я, — каже Іра, — вмію готувати чудову картоплю з грибами. Якось у неділю насмажила — всі їли і хвалили.

— А я, — говорить Тетяна, — минулого літа зварила борщ з квасолею, так тато сказав, що вийшло краще, ніж у бабусі.

— Це що, — мовила Зоя, — от я сама придумала рецепт печива з мигдалем! Готується легко і швидко.

— Ану розкажи, — попросили подруги.

— Будь ласка. Треба взяти трохи мигдалю, покришити горішків, додати ізюму, цукатів... Усе це перемішати в долоні — і кинути в рот!

Володимир ТАРАСЕНКО,

м. Житомир.

Пригоди дановичка Гуп-Гупика

Хлопчику, постригвай!

Ти що, загубився?

Чому ви так вважаєте?

Ходиш роздягнений... Де твої батьки, діти?

Ходімо, відведу в міліцію.

?!! Ой!

Діду! А ви тут хлопчика не бачили? Дивний такий...

Я теж був хлопчиком.

Е, так то ж колись було!

Та ні, хвилину тому.

Ось таким я був! Правда?

Еге ж...

Що воно за чудасія?! Чи, мабуть, мені здається...

Отакісінький, дядечку, бувайте!

А я палетів додому!

Треба сходити до психіатра, бо це вже занадто!

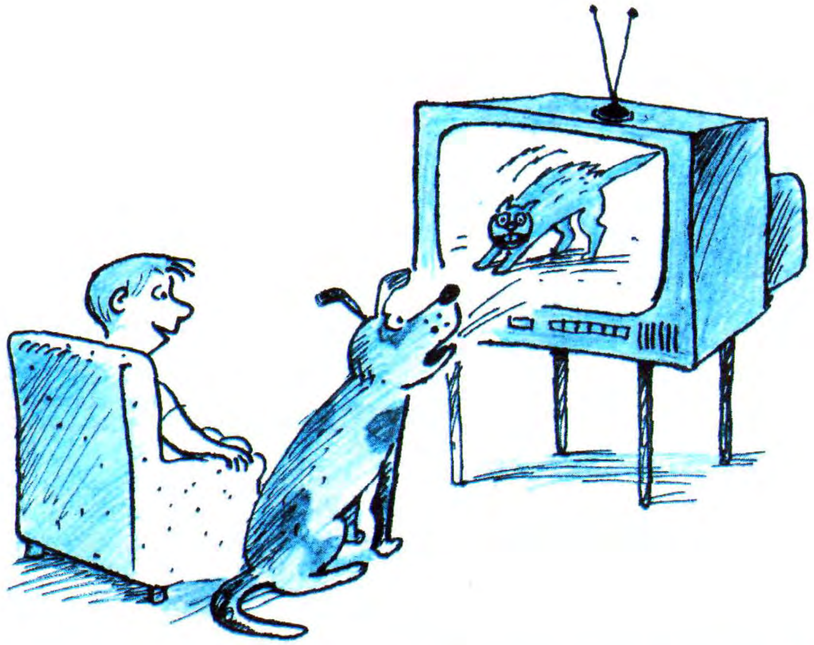

ВІДПОВІДІ НА РОЗВАГИ, НАДРУКОВАНІ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОР. 14—15.

КРОСВОРД «ГА-ГА-ГА...»

1. Гай. 2. Гайка. 3. Гамак. 4. Галоп. 5. Газон. 6. Гачок. 7. Галас. 8. Гарбуз. 9. Гавань. 10. Газета. 11. Гандбол. 12. Галушка. 13. Гармошка. 14. Гаманець. 15. Галактика.

РЕБУС

Попав пальцем у небо.

ВЕСЕЛА ПЕРЕСТАВЛЯНКА

Живе без тіла — Його ніхто не бачить,
Говорить без язика, — Тільки чує.

Відгадка: вітер.

Хочу листуватися

Дуже люблю читати газету «Перченя», а ще люблю жартувати з друзями, яких у мене, на жаль, мало. Навчаюсь я у сьомому класі, мені 13 років. Ходжу на танці і спортивну гімнастику. Подобається мені слухати музику, в'язати і вишивати. Хотіла б мати друзів по листуванню. Відповім усім, хто мені напише. *Моя адреса: 244007, Шелегезі Нелі, вул. Охтирська, 23/6, м. Суми.*

* * *

Мені 12 років. Дуже люблю гумор і газету «Перченя». Хлопці та дівчата, які також люблять цю газету, хай мені напишуть, а я із задоволенням їм відповім. *Моя адреса: 314032, Мояцькій Олені, вул. Фрунзе, 108, кв. 8, м.Полтава.*

* * *

Навчаюсь у сьомому класі. Люблю в'язати, вишивати, готувати. Хотіла б через листування познайомитися з хлопцями та дівчатами приблизно мого віку. *Пишіть мені на адресу: 281480, Мамич Людмилі, вул. Леніна, 4, м. Стара Синява, Хмельницька область.*

* * *

Привіт, «Перченя»! Сподіваюсь, ти мені допоможеш знайти друзів по листуванню. Мені 11 років. Люблю читати, малювати і слухати музику. *Моя адреса: 252194, Самсоновій Ользі, бул. Кольцова, 15, кв. 71, м. Київ.*

* * *

Захоплююся газетою «Перченя» і хотіла б через неї познайомитися з новими друзями. Мені 11 років. Люблю читати, малювати, вишивати. *Моя адреса: 288720, Косіянчук Каті, вул. Володі Косіянчука, 4, с. Воєводчинці, Могилів-Подільський район, Вінницька область.*

* * *

Мені дуже подобається ваша газета, особливо — анекдоти. кросворди, ребуси. А ще я колекціоную наклейки, фантики, ракушки, старі гроші. Хотіла б мати подруг по листуванню. Мені десять років. Відповім усім, хто напише *на адресу: 315021, Губенко Валентині, вул. Космічна, 11, с. Супрунівка, Полтавський район, Полтавська область.*

* * *

Люблю газету «Перченя». А ще люблю малювати, читати анекдоти і займатися спортом. Захоплююсь собаками. Мені 10 років. Хочу листуватися з дівчатками та хлопчиками 10-12 років. *Моя адреса: 325024, Синицькій Юлі, а/с 26, м. Херсон.*

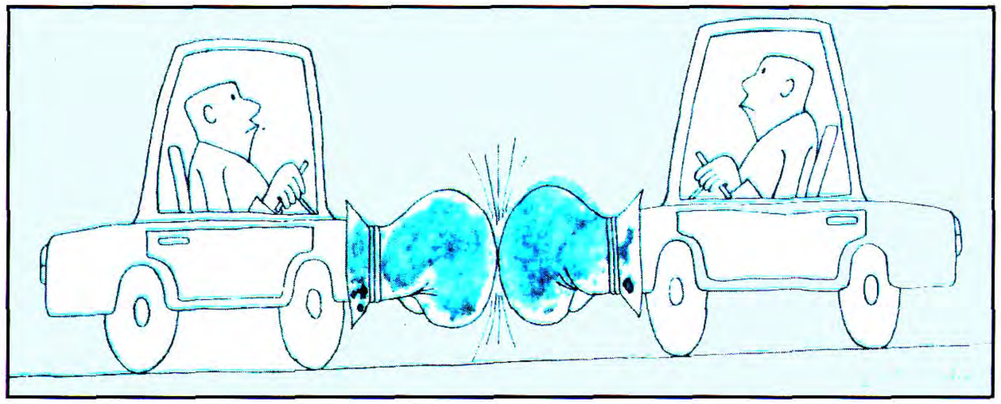

ПОКИ ДІЙДУТЬ ЗГОДИ

Усім був гарний хлопець Том. Тільки була в нього одна вада, над якою завжди посміювались друзі — він дуже пізно вставав з ліжка. І тому завжди запізнювався. Коли в черговий раз він запізнився, друзі на нього просто образились.

— Не ображайтесь на мене, — сказав він їм з усмішкою. — Хочете, я розповім, чому я так пізно встаю, і ви перестанете сміятися наді мною, оскільки зрозумієте, що я не винен.

— Що ж, послухаємо, — погодились друзі.

— Річ у тому, — почав він свою розповідь, — що кожного ранку я стаю свідком великого спору. Тільки-но я прокидаюсь, як з'являється мені дві жінки — Старанність і Лінь. Одна переконує мене вставати, щось робити, не втрачати часу в ліжку. Інша їй заперечує, умовляє мене ще погрітися під ковдрою. Одна доводить свої доводи, друга — протилежні. Я, як вихована людина, мушу дослухати до кінця і одну, і другу. Зважую їхні аргументи і чекаю, чим же закінчиться ця суперечка. І тільки тоді, коли вони нарешті приходять до згоди, я можу дозволити собі підвестися. Тому, як самі розумієте, мені і доводиться довго лежати.

Переклала з англійської
Галина КРОТОВА, семикласниця.

ФОКУС-ПОКУС

ВОДА — З УСЬОГО!

Ви заявляєте, що, зосередившись, можете силою волі видобути воду з будь-чого — металу, каменю, деревини, пластмаси...

Попросіть у присутніх якусь невелику річ. Хай це буде монета, цвях, олівець, камінчик, чи щось таке інше. Берете її в ліву, наприклад, руку, закочуєте лівий рукав вище ліктя, згинаєте руку в

лікті і просите кого-небудь намалювати на ній олівцем три хрестики. При цім показуєте (ближче до ліктя), де саме малювати треба. Коли це зроблено, випростовуєте руку, «зосереджуєтеся» на затиснутім у пальцях предметі. І на ньому з'являється вода. Навіть скапує на підставлену долоню.

Робиться це так. Заздалегідь намочіть кусочок вати, трішки вижміть і примостіть за вухом (у даному разі — за лівим) так, щоб його не було видно. (Для цього не завадить потренуватися перед дзеркалом). Коли зігнете руку, то пальці із затиснутим у них предметом будуть коло вуха. Поки показуєте, де ті хрестики малювати, ви непомітно берете ватку так, щоб вона була між пальцем і тією річчю. Далі — усе ясно: треба тільки натиснути, щоб з'явилася вода. Після цього кажете, щоб вам допомогли розслабитися. Знову так само згинаєте руку і просите стерти ті хрестики. Поки хтось робить це, ви ховаєте ватку за вухо чи за комір — це вже як вам зручніше буде. Тепер можете сміливо дати той предмет на розгляд.

ОДНА НА ОДНІЙ — РЕБРОМ!

Товариство зайняте бесідою чи розвагою. Раптом ви вигукуєте: «А гляньте-но, що я зробив!» І показуєте: між великим і вказівним пальцями тримаєте в руці дві монети — п'ять і дві копійки, — які стоять одна на одній ребром!.. Хай інші спробують це зробити! Нікому не вдасться, якщо не знають секрету.

А секрет у тім, що за монетами, з боку, до долоні і до вас повернутого, ви тримаєте ще й затиснутий між пальцями сірник. Довжина сірника дорівнює якраз обом діаметрам тих монет. Він і слугує монетам за підпору.

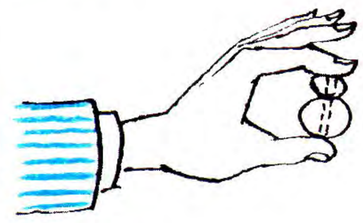

Даючи монетки на огляд, сірника непомітно залишаєте в руці.

Поки інші, намагаючись упоратися з непокірними монетами, не звертають на вас уваги, можете іще раз усе повторити. На доказ того, що це вийшло у вас не випадково, що ви й справді можете зробити те, що іншим не вдається.

Фокусник
Леонід ВРОЧИНСЬКИЙ.

ПІДНІМАЙТЕ ВИЩЕ РУКУ!

(«Корисні поради», які дає Сашко Картузик, і якими можуть користуватися навіть старшокласники)

Зокрема і взагалі
Кого люблять вчителі?
Тих, хто руку піднімає,
На уроці не куняє,
Не дрімає, мов сова,
В кого «варить» голова,
Хто активний, не лінивий —
Тих, хто байдики не б'є,
Хто питаннячки цікаві
На уроці задає.

Тож дерзайте, не дрімайте,
Руку вище піднімайте!

Але маємо мороку:
Ви не вивчили уроку.
Так, підстава це вагома,
Щоб залишитись удома.

Але я, підкреслю, знову
Маю тактику чудову:
Страх ви свій перебороли
І потюпали до школи.

А тепер робіть, як я,
Ось і тактика моя.

Ви засвойте цю науку:
Треба «дерти» вгору руку.

Підніміть і без вагання
Ставте вчителю питання:
«А чи зможете назвати
Ви мені таку ось дату:
«Коли наші козаки
Під Цецорою боки
Добре м'яли знаменитій
Речі... Речі Посполитій?»

Вчитель мнеться,
мнеться, мнеться:
«Та мені... мені здається...»
І повірте, точну дату
Він не зможе пригадати.

А чому не пригадає?
Він же фізику читає.

Що, засвоїли науку.
Тож «деріть» і далі руку.

Хімік — в клас. Рука вгорі:
«Чому наші комарі
Не летять в краї далекі,
Як ті чаплі і лелеки?
Чом у зайця куций хвіст,
Чом осел малий на зріст?»

Хімік теж закрутить носом,
Як від хлорки з купоросом.

Для учителя укрмови
Теж питання є чудові
Про феноли і бензоли,
Хромосоми, лізосоми,
Про метан, бутан і гени...
Вчитель ваш уже зелений.
В'яне, наче огірок:
«Ну й важкий, важкий урок!»

Для уроку фізкультури
Є питань аж на два тури:
«Чом ворони-каркарони
Он сидять на турніку?
Й хоч сидять вони там
зрання,
Та не роблять віджимання.
Триста літ живуть ті гави,
Й не потрібні їм ці вправи».

Словом, ви все зрозуміли,
Тож — вперед! І дійте сміло!

Руку вгору піднімайте
І питання задавайте,
Задавайте-задавайте,
На уроці не дрімайте.

Хай тремтять учителі!

Як піднімете ви руку,
То вони заплачуть гірко
І поставлять вам п'ятірку.
Й кожен скаже надодачу:
«Я усе... усе я бачу —
Той, хто руку піднімає,
Той знання прекрасні має».

Михайло ПРУДНИК.

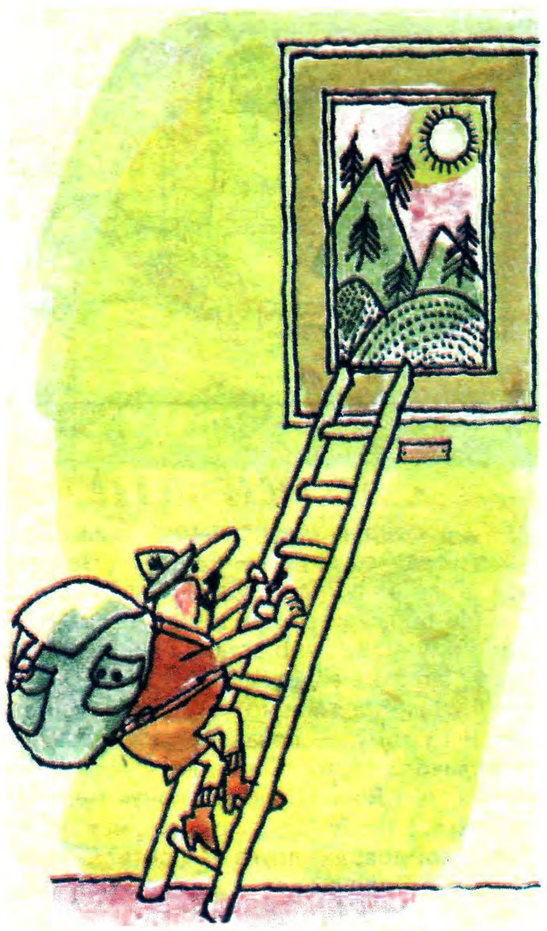

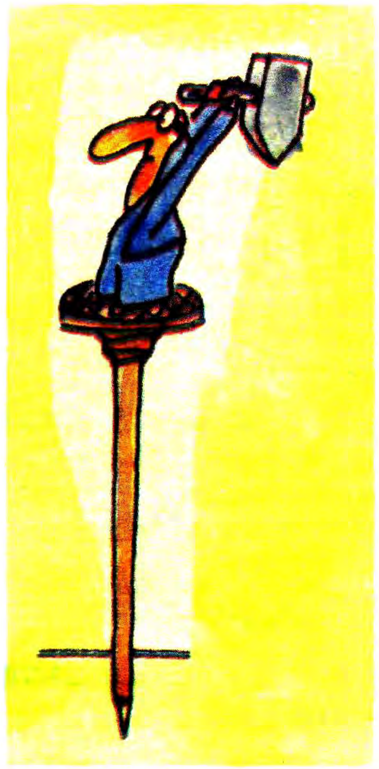

Усмішки з моєї колекції

ЗУСТРІЛИСЯ ХОЛМС З ВАТСОНОМ...

Зустрів Шерлок Холмс Ватсона і каже йому:

— О, я бачу ви вже надягли теплу білизну?

— Блискуче, Холмс! Як ви це взнали?

Шерлок Холмс хитро примружився:

— Річ у тому, що ви забули одягти брюки.

●

Шерлок Холмс і доктор Ватсон відправилися в туристичну подорож. Ближче до ночі розбили намет, лягли відпочивати. Вночі обидва прокинулися і Холмс питає Ватсона:

— Про що вам говорять зірки над нами?

— Вони мені говорять про те, що завтра буде чудова погода.

— А мені — про те, що в нас украли намет.

●

Шерлок Холмс і доктор Ватсон їдуть у переповненому автобусі. Холмс сидить із заплющеними очима, а Ватсон і питає його:

— Холмс, вам погано?

— Ні, мені просто боляче бачити, коли жінкам доводиться стояти.

●

— Ви знову запізнилися, Ватсоне! — похмуро зауважив Холмс.

— Вибачте, сер. Просто на ліфті вашого будинку висить табличка: «Тільки на сім чоловік!» Так я чекав, поки ще шість підійдуть.

Надіслала Віра ОСАДЧА,
п'ятикласниця.

Вареники

І звідки це в нього — у нашого Дениса? Дуже вже любить, щоб його просили.

— Пішли у футбол пограємо, — пропонують друзі.

— Щось не хочется, — морщиться Денис.

— Ну, на воротах стоятимеш...

Десять разів треба повторити, поки погодиться.

А то хтось цукерку йому запропонує. Він і почне торгуватися:

— А яка вона? Якщо не шоколадна — не їстиму...

Пішов недавно Денис до сусіда, діда Трохима. Той саме їв вареники з вишнями.

— Сідай, Денисе, вареників зі мною попоїси, — запрошує дід.

— Дякую, не хочу. Щойно пообідав.

Доїв дід вареник, узяв другий і каже:

— Твоя мати сьогодні вареників не варила?

— Не варила.

— То візьми хоч покуштуй. Дивись, які красиві!

— Не хочу, я не голодний.

— Ну дивись, як хочеш. А я їстиму...

А Денису хочеться вареників. Любить він їх, але ще дужче любить, коли його припрошують, умовляють...

Бачить, що вареників усе меншає в мисці. Питає:

— Діду, а що це ви мені казали, коли я прийшов?

— Що казав? — замислився дід. — Може, казав, щоб ти вітався, коли в хату заходиш?

— Ні...

— А... Мабуть, щоб ти сорочку в штани заправив?

— Та ні. Ви щось мене просили, а я не хотів...

У мисці вже два вареники лишилось, а дід усе ніяк не міг згадати. І лише коли з'їв останній, раптом ударив себе по лобі:

— Так це ти, мабуть, хотів вареників?

— Звичайно, хотів, — мало не плачучи, сказав Денис.

Надіслала
Раїса ЛОБЧЕНКО,
п'ятикласниця.

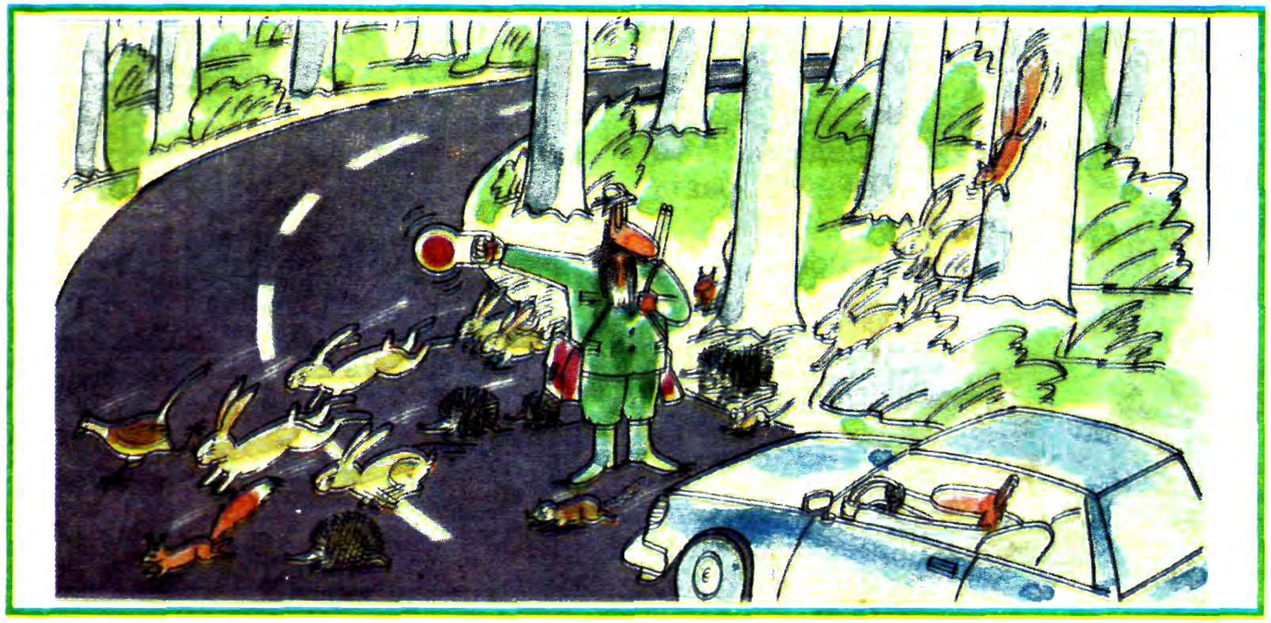

Знову Петрик

— Ти чого дразниш бульдога, Петрику?

— А він перший почав.

✯

— Мій собака знає математику.

— Як ти дізнався?

— Я спитав його, скільки буде два мінус два, так він нічого не відповів.

✯

— Петрику, в тебе багато друзів?

— Жодного. З тими, хто мене б'є, я не хочу товаришувати. А ті, кого б'ю я, не хочуть товаришувати зі мною.

✯

— Петрику, скажи, який предмет тобі найбільше подобається?

— Дзвінок.

✯

— А сьогодні, — каже вчителька, — ми будемо малювати чай у склянці.

— Я хочу уточнити, — питає Петрик, — з цукром чи без?

КРОСВОРД «ГА-ГА-ГА...»

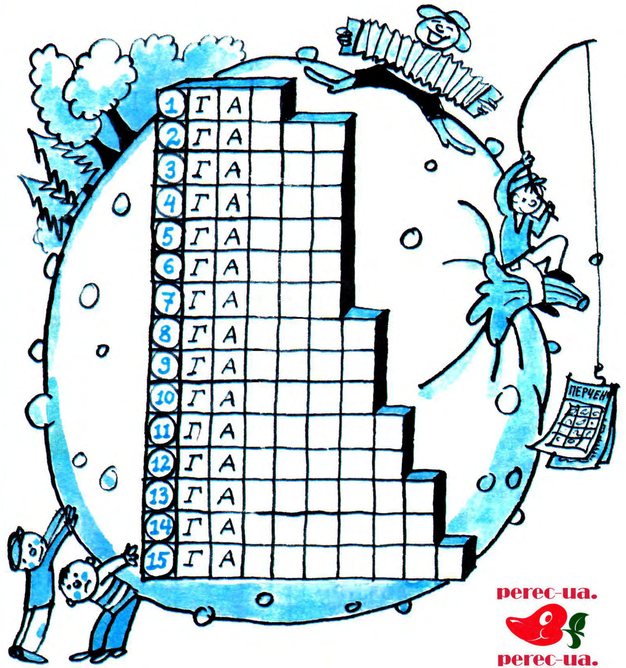

perec-ua.

perec-ua.

1. Невеличкий ліс.
2. Родичка гвинта.
3. Підвісне «ліжко» з сітки.
4. Швидкий біг коня навскач.
5. Ділянка землі в парку, саду, на бульварі засіяна травою, по якій так хочеться побігати.
6. Рибалки на нього чіпляють черв'яка.
7. Гамір на шкільній перерві.
8. Ходить по городу і цікавиться здоров'ям родичів.
9. Захищена від вітру і течій зручна стоянка для суден.
10. «Перченя».
11. Ручний м'яч.
12. Улюблена страва полтавчан.
13. Музичний інструмент.
14. Коли в ньому немає грошей, то він «худенький».
15. Космічна система.

Склав П. МИШКО.

ВЕСЕЛА ПЕРЕСТАВЛЯНКА

Хто правильно переставить склади, а в окремих словах тільки літери, той прочитає давню народну загадку. А якщо прочитає, то, сподіваємося, спробує і відгадати її.

ВЕЖИ ЗЕБ ЛАТІ,
ГОРИТЬВО ЗЕБ КАЯЗИ,
ТОНІХ ГОЙО ЕН ЧИТЬБА,
КИТІЛЬ ЄЧУ

Склав П. ОСТАПЧИК.

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано цікаву українську приказку.

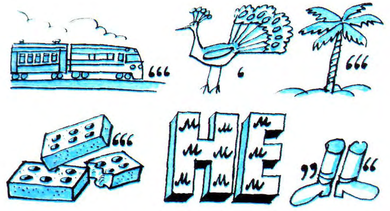

Склав М. СВІТЛИЙ.

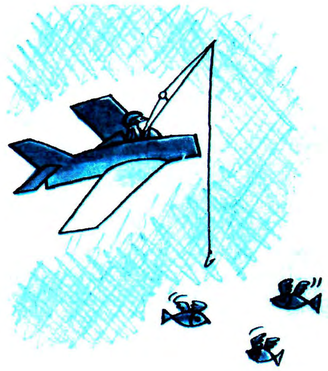

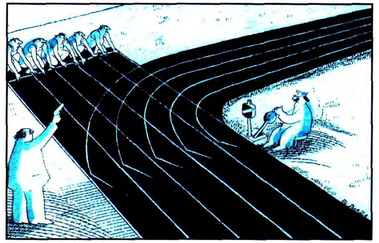

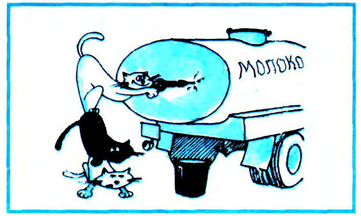

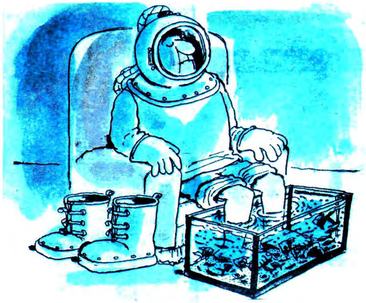

«ПЕРЧЕНЯ» № 2 (55)

Засновник:
журнал «Перець» та колектив редакції газети.
Зареєстровано Держкомітетом по пресі України.
Свідоцтво КВ № 520 від 21.03.1994 р.
Головний художник — А. ВАСИЛЕНКО.
Редактор — Ю. ПРОКОПЕНКО.
Для вас у цьому номері малювали:
А.ВАСИЛЕНКО, О.КОХАН, В.ЛИТОВЧЕНКО.

Здано до набору 28.01.99. Підписано до друку 12.02.99.
Формат 84x60^1/$_8$. Папір офсетний. Друк офсетний.
Умовн. друк арк. 1,86. Зам. 0399072. Ціна договірна.
Тираж 7825 прим.
Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефон редакції: 446-84-21.
Кольороподіл та верстка ВПЦ «Літопис-ХХ».
Віддруковано на комбінаті друку видавництва
«Преса України». 252047, Київ-47, пр Перемоги, 50.

Відсканував Олександр Яновський, опрацював Олег Леськів для спільноти: http://perec-ua.livejournal.com

Індекс: 33617

КОСМІЧНІ ПІРАТИ

Почалися народні гуляння.

Гм... Танці древніх дуже схожі на танці нашого часу.

Подобається мені тутешня кухня.

Ти б на овочі налагав. Екологічно чисті. Факт!

А тепер, гостинні господарі, гості хочуть спати.

Для відпочинку новим вождям виділили чудовий курінь, устелений шкурами.

По-моєму, штурмане, нам час додому.

А мені тут подобається. Отаже, я залишаюся в минулому.

Капітанові так і не вдалося переконати когось бірюка штурмана Шпичку!

Бурке хлопця! Воно ще сьорбне лиха в цьому чужому краю!

„Коробка" на місці... Ех, доведеться летіти самому.

Він одумається та пізно буде. Пройдуть тисячоліття!

Раптом за ілюмінаторами майнула тінь.

?!

Гм... Невже Шпичка?!

Молодець, схаменувся! Але ж чого це він репетує?

Капітане, відгукніть! Швидше!!!

Продовження. Початок у „Перчені" №5 за 1998 рік

Закінчення буде.